

βαθμὸν καὶ ὑπὸ τὴν εὐγενεστάτην αὐτοῦ μορφήν, τοῦ αἰσθήματος τῆς ἀγάπης, τοῦ αἰσθήματος δηλαδὴ ἐκείνου, τὸ ὄποιον ἀποτελεῖ αὐτὴν τὴν βάσιν τῆς χριστιανικῆς διδασκαλίας. Τοιουτόρπως ὅσακις αἱ τραχεῖαι ψυχαὶ τῶν ἀνθρώπων δὲν δύνανται νὰ ἔρθωσιν ἀφ' ἕαυτῶν εἰς τὸ ὑψος ἔκεινο τοῦ γάμου, τὸ ὄποιον δημιουργεῖ ὁ ἥρως, ἡ Ἐκκλησία ἐνεργοῦσα διὰ τῆς θρησκευτικῆς πιστεώς ἐπιβάλλει ἔξωθεν τὸ αἰσθήμα τῆς πρὸς ἀλλήλους αἰωνίας καὶ ἀπολύτου ἀφοσιώσεως τῶν συζύγων. Διὰ τῆς μεθόδου ταύτης, ἣν ὑπάρχει εἰλικρινῆς καὶ ἔνθερμος θρησκευτικὴ πεποιθησις ἐπέρχεται μέχρι τινὸς βαθμοῦ τὸ αὐτὸ σχεδὸν ἔχον ἀποτέλεσμα, τὸ ἐκ τῆς αὐθομήτου ἀγάπης προερχόμενον. Οἱ τοιοῦτοι συζυγοὶ ἀνήκουσιν εἰς ἀλλήλους, διότι τοιαύτην ἔλαβον παρὰ τοῦ Θεοῦ ἐπιταγήν. Εἶναι ἀληθὲς ὅτι παρ' αὐτοῖς ἐλλείπει ἡ πλήρης ἔκεινη συνειδήσεις τῆς ἀφοσιώσεως, ἡ ὄποια ὑπάρχει ἐν τῇ αὐθομήτῳ τῶν ψυχῶν ἐνώσει. Ἐνταῦθα διὰ τεχνικοῦ μόνον μέσου ἐπέρχεται ἡ ἀνύψωσις τοῦ κοσμικοῦ μέχρι τοῦ θείου, ἀλλ' ὑπωσδήποτε ἐνώσεις τις ψυχῶν γίνεται.

X

Εἶναι ὅμως φανερόν, ὅτι, ὁσάκις δὲν ὑπάρχῃ οὕτε ἐδραία καὶ ἔνθερμος θρησκευτικὴ πεποιθησις, οὕτε ἥρως εἰλικρινῆς καὶ ἀληθῆς μεταξὺ τῶν νυμφευομένων, ὁ γάμος εἶναι δύσκολον νὰ πιστεύῃ, ὅτι ἀποτελεῖ ἡθικὴν σχέσιν σοβαρᾶς ἀνωτέραν τοῦ κοινοῦ καὶ προσωρινοῦ συνδεσμοῦ ἐνὸς ἀνδρὸς μετά τινος γυναικός. Ὁ γάμος τότε δὲν ἀποτελεῖ εἰμὴ ἐνώσιν τῶν σωμάτων, ἡ ὄποια εἶναι ἐντελῶς πραγματική, διότι ὅλα τὰ ἐνούμενα στοιχεῖα εἶναι πράγματα. Καὶ παρὰ Ῥωμαίοις δὲ διὰ τοῦ γάμου ἔλειπεν ἡ affectio puptialis, τούτεστιν ἡ ἀγάπη μεταξὺ τῶν νυμφευομένων, ὁ γάμος τότε ἐχαρακτηρίζετο ὡς παλλακεία. Ἀληθῶς ἡ σχέσις αὐτη, στερουμένη τοῦ δημιουργοῦντος τὸν ἀληθῆ γάμον στοιχείου, κατ' οὐδὲν σχεδὸν διαφέρει τῆς ἐμπορικῆς συντροφίας, εἰς τὸ ἔταιρικὸν κεφάλαιον τῆς ὄποιας καταθέντων ἔκτος τῶν ἀκινήτων καὶ κινητῶν κτημάτων, καὶ δύο ἀνθρώπινα σώματα. Πόσον διαφέρει ἡ σχέσις αὐτη τῆς ἀλλῆς εὐγενοῦς σχέσεως, τοῦ ἀληθοῦς δηλαδὴ γάμου, αἰσθάνεται τις ζωηρότερον, ἢν θεωρήσῃ τὰς συνεπείας. αἱ ὄποιαι ὑπὸ τινα ἐποψιν δύνανται νὰ ἀκολουθήσωσιν ἐκ τῆς ἐντελοῦς ταύτης ἐνώσεως. Διότι πᾶσα ἐνώσις ἐντελῶς πραγματικὴ ὑπάγεται καθ' ὄλοκληρίαν εἰς τὰς διατάξεις τοῦ νόμου. Ἐντεῦθεν ἐπεταῖ, ὅτι, ὑπὸ θεωρητικὴν ἐποψιν, ἐν τῇ τοιαύτῃ σχέσει ἡ ἐκπλήρωσις παντὸς μεταξὺ τῶν συζύγων καθήκοντος, ἔστω καὶ τοῦ μᾶλλον ἴδιαζοντος, δύνανται νὰ ἐκθιασθῇ διὰγωγῆς καὶ διὰ παρεμβάσεως χωροφυλάκων. Μόνον ὁ ἐπὶ τῆς ἐνώσεως τῶν ψυχῶν διὰ τῆς ἀγάπης ἡ τῆς Ἐκκλησίας στηριζόμενος ἀληθῆς τῶν συ-

ζύγων σύνδεσμος, ὡς ἔξοχως ἡθικὴ σχέσις, ἔχει τὴν δύναμιν ν' ἀποκρούσῃ μακρὰν τῶν ἀδύτων αὐτοῦ τὴν ἐνέργειαν τοῦ νόμου, διότι ὁ νόμος δὲν δύναται νὰ ἐπιθηθῇ ἐπὶ τῶν ψυχῶν, διότι αἱ ψυχαὶ εἶναι ἄυλοι καὶ ἀνεπιδέκτοι οἰουδήποτε καταναγκασμοῦ.

XI

'Ἐπι τέλους ὁ γάμος δύναται νὰ λάθῃ τὴν ἔξαγιασιν αὐτοῦ ἐκ τοῦ σκοποῦ τῆς ἀνατροφῆς τέκνων. 'Ο ἀνθρώπως δὲν πιστεύομεν, ὅτι καθ' ὄλοκληρίαν καὶ πάντοτε εἴναι ἀγαθὸν ζῶν· ὑποθέτομεν μάλιστα ὅτι ἐνέχει πολλὴν ἀληθείαν ἡ ἰδέα τοῦ Γκαΐτε περὶ τῆς ὑπὸ τοῦ ἀνθρώπου χρήσεως τῆς λογικῆς δυνάμεως, μεθ' ἡς ἐπρόκισεν αὐτὸν ὁ Θεός :

Er nennt's Vernunft und braucht's allein
Nur thierischer als jeder Thier zu sein.

'Αλλ' εἶναι βέβαιον, ὅτι, ἂν δὲν εἴναι πάντοτε ἀγαθός, πάντοτε ὅμως περιέχει φύσει ἡ δύναται φύσει ν' ἀποκτήσῃ τὴν συνείδησιν τῆς ἀδικίας του. 'Ἐντεῦθεν ἡ παραγωγὴ καὶ ἀνατροφὴ ἀνθρώπου, ὃντος πεπροκισμένου διὰ συνειδήσεως τούτεστι διὰ θείας τινος δυνάμεως, εἶναι πρᾶξις ιερά, ἔξαγιαζουσα καὶ τὸν γάμον, ὁ ὄποιος χάριν αὐτῆς συνάπτεται. Δὲν λέγομέν τι περὶ τῶν χάριν τῆς ἀνατροφῆς τῶν τέκνων ὑφισταμένων θυσιῶν καὶ στερήσεων, διότι ἂν ὁ σκοπὸς αὐτῶν δὲν ἦτο ιερός, ἡ ἐπιρροὴ αὐτῶν ἐπὶ τοῦ ἡμετέρου ζητήματος θὰ ἦτο ἔλαχιστη.

Τὴν διὰ τοῦ τρόπου ὅμως τούτου ἐπερχομένην ιερότητα τοῦ γάμου θεωροῦμεν κατωτέραν τῶν προηγουμένων, διότι ἡ ιερότης τοῦ μεταξὺ τῶν συζύγων συνδέσμου ἐπέρχεται ἐξ ἀντανακλάσεως, διὰ τῆς ιερότητος τούτεστι τοῦ σκοποῦ, χάριν τοῦ ὄποιον συνάπτεται. 'Η ἀμεσος μεταξὺ τῶν συζύγων σχέσις δὲν περιβάλλεται ἐνταῦθα ὑπὸ τοῦ κοινοῦ συμοῦντος τὰς λοιπὰς ἀνωτέρου χαρακτῆρος. Οἱ τοιοῦτοι συζυγοὶ δὲν αἰσθάνονται πρὸς ἀλλήλους στοργὴν τινα, εἰμήν, οὕτως εἰπεῖν, διὰ τῆς καρδίας τῶν τέκνων των. 'Η ἴδια ἐκάστου προσωπικότης, ἀνεξαρτήτως τῆς σχέσεως αὐτῆς πρὸς τὸ τέκνον, οὐδεμίαν σχεδὸν κέκτηται ἐπὶ τοῦ ἄλλου ἐπιρροήν.

XII

Συνοψίζοντες τὰς σκέψεις ἡμῶν παρατηροῦμεν, ὅτι καθ' ἡμᾶς ἐξ ἵσου τῆς ἀληθείας ἀπέχουσιν ἀμφότεραι αἱ ἐπὶ τοῦ προκειμένου ζητήματος ὑποστηριζόμεναι θεωρίαι, ἡ τε θεωρία, καθ' ἧν ἡ ἀγιότης τοῦ γάμου πηγάζει μόνον ἐκ τῆς ἐκκλησιαστικῆς εὐλογίας, καὶ ἡ θεωρία, καθ' ἧν πάντοτε δύναται δῆθεν νὰ συναφθῇ ἀληθῆς γάμος καὶ ἀνευ παρεμβάσεως ἐκκλησιαστικοῦ τινος λειτουργοῦ.

'Ἐκ τῶν πολλῶν δέ συμπερασμάτων, τὰ ὄποια ἀπορρέουσιν ἐκ τῶν σκέψεων ἡμῶν, περιορίζομεθα ἡδη νὰ σημειώσωμεν ἔκεινα μόνον, τὰ ὄποια περιέχουσι μετζοῦν ὑπὸ κοινωνικὴν ἡ νομικὴν ἐποψιν ἐνδιαφέρον.

'Ἐν πρώτοις σημειοῦμεν. ὅτι ἡ μνηστεία κατὰ τὰς ἀνωτέρω σκέψεις ἀποτελεῖ ἀναγκαῖαν προϋπόθεσιν τοῦ γάμου. Λέγοντες ὅμως μνηστείαν ἐννοοῦμεν οὐχὶ ἀπλῶς τὴν τυπικὴν ἀνταλλαγὴν τοῦ συμβολικοῦ δακτυλίου, ἡ ὄποια, ὡς καὶ πολλοὶ τῶν γάμων, στεροῦνται συνήθως ἡθικῆς τινος σημασίας, ἀλλ' ἐν γένει τὴν σχέσιν ἔκεινην, ἐξ ἡς δύναται νὰ πηγάσῃ ἡ ἀναγκαῖα ἡθικὴ βάσις τοῦ ιεροῦ γάμου, ἡ ἀγάπη τῶν νυμφευομένων. 'Αφ' οὐ δὲ ἡ ἀγιότης τοῦ γάμου πηγάζει ἐξ αὐτῆς τῆς φύσεως τῆς σοβαρᾶς ταύτης σχέσεως, οὐφ' οὓς ὅρους ἔξεθέσαμεν, οὐδὲν ὑπάρχει κατ' οὐσίαν κώλυμα, σπως ἀναγνωρισθῇ τὸ κύρος τοῦ πολιτικοῦ γάμου, τούλαχιστον διὰ τοὺς ἀλλοδαπούς, ἡ τοὺς μὴ ὄρθιοδόξους, ὡς ἀνεγνωρίσθη ἡρχὴν ἀπὸ τοῦ 1874 καὶ ἐν Ρωσίᾳ, ἐν χώρᾳ δηλαδὴ ἡ ὄποια εἶναι ὁμόδοξος ἡμῶν καὶ ἐν τῇ ὄποιᾳ τὸ θρησκευτικὸν αἰσθῆμα βεβαίως εἶναι ἀσυγκρίτως ἀγνότερον καὶ ισχυρότερον ἡ παρ' ἡμῖν.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ ΑΘ. ΡΟΝΤΗΡΗΣ

ΝΟΥΜΑΣ ΡΟΥΜΕΣΤΑΝ

(συνέχεια)

Kαὶ ἔξηκολούθει παιζῶν ἐπιχώρια ἄσματα ὁ Βαλμαζούρ κατευχαριστῶν τοὺς πάντας. 'Ἐν τέλει δὲ παύσαντος αὐτοῦ ἡ Ὁρτενσία, ἡτις ἀπ' ἀρχῆς μετὰ προφανούς συγκινήσεως ἡκουεν αὐτὸν, θραυσασα ὑπὲρ τὴν κεφαλὴν αὐτῆς ρόιδο ἀφ' οὐ ἔκρεματο τὸ ἄνθος αὐτοῦ ζωηρὸν πορφυροῦ ἔδωκεν αὐτὸν ὁδῶρον εἰς τὸν μουσικόν, δοτις λίαν ὑπερηφάνως ἔκρεμασεν αὐτὸν ἀπὸ τὰς χορδὰς τοῦ ὄργανου του.

VI

Ο ΤΠΟΥΡΓΟΣ

Τρεῖς μηνες διέρρευσαν ἀπὸ τοῦ εἰς τὸ δρός τῆς Καρδούνης ταξειδίου των.

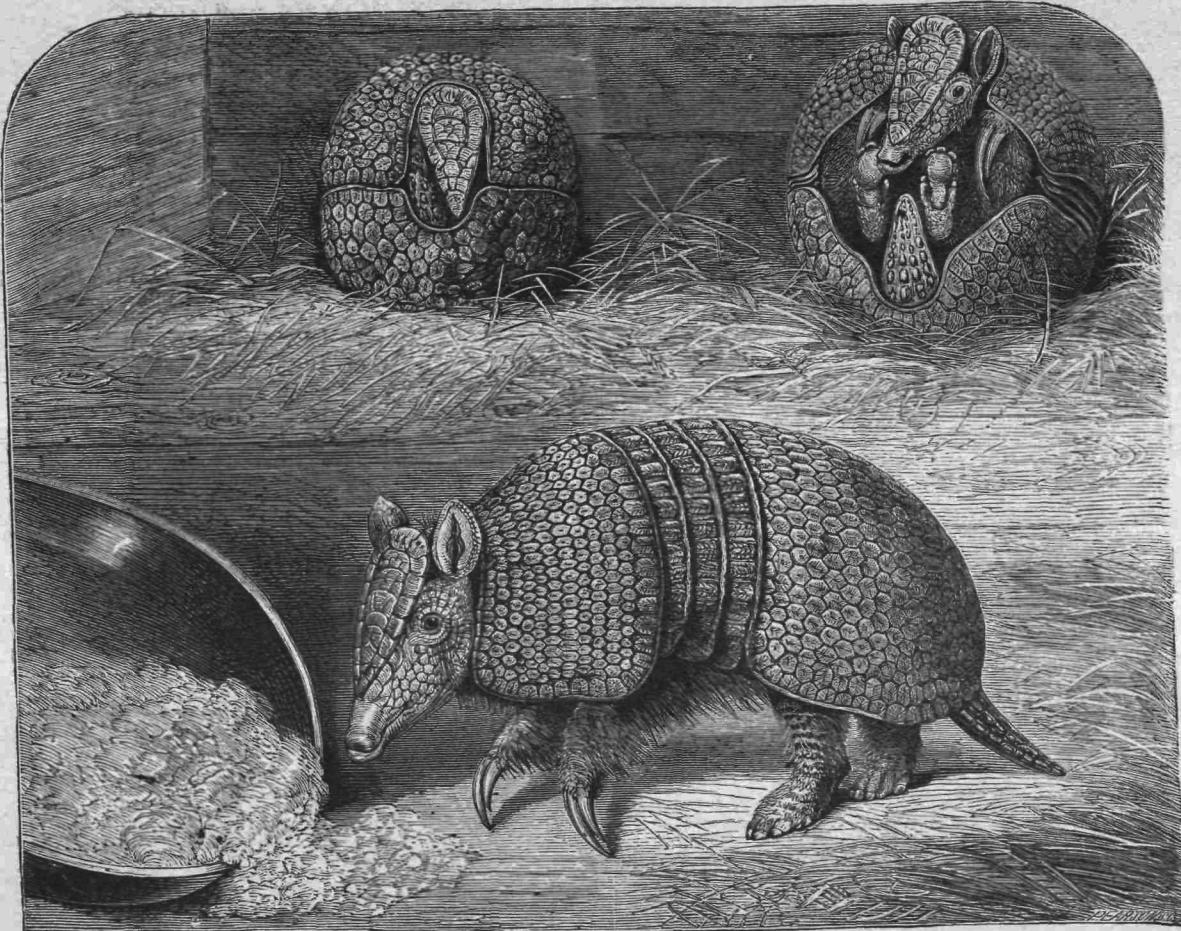
'Η Βουλὴ συνεκλήθη εἰς Βερσαλλίας καὶ προεμήνυε θορυβώδεις τὰς συζητήσεις. 'Ἐντεῦθεν κάκειθεν προσέτρεχον βουλευταὶ καὶ γερουσιασταὶ δι' ἐκτάκτων ἀμαξοστοιχιῶν, ἀπὸ τῶν παραθύρων τῶν ὄποιων προβάλλοντες τὰς κεφαλὰς ἐκραύγαζον, ἐσύριζον τοὺς ἀντιζήλους λέγοντες ὅτι εἰς τὴν βουλὴν θὰ ἰδουν τι θὰ γέλη.

Μεταξὺ πάντων διὰ τε τὴν ζωηρότητα καὶ τὸν θόρυβον ἦν ὁ Ρουμεστάν. "Ηδη ἀφ' ἡς εἰσῆλθεν εἰς τὴν βουλὴν εἶχεν ἐκφωνήσει καὶ δύο λόγους. Πανταχοῦ, διου εὑρίσκετο, εἴτε ἐν τῷ δωματίῳ τῶν ἐπιτροπῶν, ἐν τοῖς σταθμοῖς σιδηροδρόμων, ἐν καπηλείοις, πανταχοῦ ὡμίλει καὶ ὡμίλει διαρκῶς, δεικνύων ὅτι διπλοῦν διῆγε βίον καὶ ως δικηγόρος καὶ ως πολιτικός, διότι κατὰ τὸ παράδειγμα τοῦ παλαιοῦ τοῦ κύρου Σενιέ, εἰσελθὼν εἰς τὸ βουλευτήριον, δὲν ἀπέβαλε τὰς πρὸς τὰ 'Ανάκτορα συνηθείας του, καὶ καθ' ἐκάστην

ΔΕΩΝ ΔΕΛΙΒ

· Ο ἀποθανὼν μουσουργὸς τῆς Λαζαρὲ

ΦΥΣΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ: Ο ΔΑΣΥΠΟΥΣ Η ΤΑΤΟΥ

Ο ΠΕΝΘΕΥΣ ΔΙΩΚΟΜΕΝΟΣ ΓΥΠΟ ΤΩΝ MAINΑΔΩΝ

Καλλιτεχνία—Αρτίγραφος της εικόνος των ζωγράφου Gleyre

έσπεραν ἀπὸ τῶν ἔξ μέχρι τῶν ὄκτὼ πολὺς κόσμος συνωστίζετο περὶ τὴν θύραν τοῦ γραφείου του κειμένου κατὰ τὴν ὁδὸν Σκρίμπ. Θάνατος ἐνόμιζε τις ὅτι εὐρίσκετο πρὸ μεγάρου πρεσβείας τινός. Ὁ πρώτος γραμματεὺς του, σύμβουλός του, φίλος του ἀντάξιος ἦτο, Μεζάνης καλούμενος καὶ μεσημβρινός, καθὼς ὅλοι οἱ ἀποτελοῦντες τὸ γραφεῖον του. "Ἄλλοι γραμματεῖς αὐτοῦ ἦσαν οἱ κ. κ. Ροσμώρ καὶ Λαππαρᾶς νέοι καλῶς μορφωμένοι καὶ ἔξ εὐγενῶν ἐπαρχιατῶν καταγόμενοι οἵτινες ἦσαν ἐπὶ τῆς ὑποδοχῆς τῶν ἐπισκεπτῶν τοῦ Ρουμεστάν.

Καὶ ὁ κόσμος ἐξηκολούθει ἐπισκεπτόμενος ἀθρόος τὸν Νουμᾶν καὶ οἱ δυστυχεῖς γραμματεῖς ἐκρήγαζον ἀλληλοδιαδόχως: «Ἡ δούκισσα τοῦ ἀγίου Κυριακοῦ... ἡ μαρκησία τῆς Βελλγάρδης κτλ.»

Μεταξὺ τῶν γραμματέων τοῦ Νουμᾶ καὶ τρόπον τινὰ τέταρτος τοιοῦτος ἦτο ὁ μαρμελούκος αὐτοῦ Μπομπάρ, δοστις περὶ οὐδὲν ἀλλο ἡσχολείτο ἢ περὶ τὴν ἀνὰ τοὺς Παρισίους διαστάλπιαν τῆς δόξης τοῦ κυρίου του. Ἐν τούτοις, ἐὰν ἔκρινε τις ἐκ τῆς ἐξωτερικῆς περιβολῆς αὐτοῦ, δὲν ἐκέρδαινε πολλὰ χρήματα, ἀλλ' εἰς τοῦτο δὲν ἐπταίειν ὁ Ρουμεστάν. Πλὴν ὅμως ἔζη ως ἀληθῆς παράσιτος πότε ἐδῶ καὶ πότε ἔκει σιτιζόμενος διὰ νὰ μεταδίδῃ τὰς εἰδήσεις του, ὃν οὐδεὶς ἐτόλμα νὰ διαμφισθῇσηρ τὸ κύρος.

— Μάλιστα, κύριοι... "Ἐχω νὰ σᾶς εἴπω κάτι πολὺ σπουδαῖον..."

— Τί λοιπόν;

— Ἐπυροβόλησαν τὸν στρατηγόν!...

Καὶ οἱ πάντες εὐρέθησαν ἐν ἐκστάσει ἀλληλοκυτταζόμενοι.

— Καὶ οἱ ἀσφράτοι σᾶς, καλέ μου, που εἶναι;

— "Α! μάλιστα! οἱ ἀσφράτοι... ἔχω μίαν ὑπόθεσιν πολὺ καλλιτέραν..."

Καὶ χωρὶς ποσδώς νὰ ταραχῇ διὰ τὴν μικρὰν ἐντύπωσιν, ἦν παρήγαγεν ἡ εἰδῆσις τῆς δολοφονίας τοῦ στρατάρχου, ἥρχισε νὰ διηγῆται τοὺς νέους αὐτοῦ συνδυασμούς. "Ω! εἶναι λαμπρά, ἐξαίρετος ὑπόθεσις καὶ πολὺ μολαταῦτα ἀπλῆ. Ἐπρόκειτο νὰ ἀρπάξῃ τὰς 120 χιλιάδας φράγκων, ως δώρον, ἀς ἡ Ἐλβετικὴ κυβέρνησις δίδει κατ' ἔτος διὰ τὰς ὁμοσπονδιακὰς βολάς· διότι ἦν καλὸς κυνηγός, καὶ ἐξηκολούθει πλάττων ὄνειρα καὶ ἀπαριθμῶν δῆλα τὰ μέλλοντα κατορθώματα, ὅσα ἡδύνατο νὰ χωρέσῃ ὁ φρενητιώδης νοῦς του, ὅτε διέκοψεν αὐτὸν ἀπὸ τῶν ὄνειρων του ἡ ἀριζίς του Μεζάν ἐρχομένου ἀπὸ τοῦ μεγάρου του ἐσπευσμένως.

— "Ἐχω μεγάλην εἰδῆσιν!... εἴπε ρίτων τὴν πετσέταν ἐπὶ τῆς τραπέζης... Τὸ ὑπουργεῖον ἔπεσε.

— Καὶ εἶναι δυνατόν;

— Ο Ρουμεστάν ἐπῆρε τὸ χαρτοφύλακιον τοῦ ὑπουργείου τῆς δημοσίας ἐκπαιδεύσεως!

— Τὸ ἡξευρα, εἶπεν ὁ Μπομπάρ.

Καὶ, βλέπων τὸ ὑπομειδίαμά των:
— Μάλιστα, ναί, τὸ διαβεβαιώ, κύριοι... ἡμην ἔκει κάτω... ἀπ' ἔκει ἐρχομαι.

— Καὶ δὲν τὸ ἐλέγατε;
— Διὰ τί νὰ τὸ πῶ... ἀφοῦ ποτέ σας δὲν μὲ πιστεύετε...

‘Ο Ρουμεστάν ἐγένετο ὑπουργός!

— "Α! παιδιά μου, τί διάθολος που εἶναι ὁ ἀφέντης μας, ἐπανελάμβανεν ὁ μέγας Λαππαρᾶς κινούμενος ἐν τῷ καθησματί του... Πώς τὰ ἐτελείωσε μιὰ χρὴ δῆλα!"
‘Ο Ροσμώρ σκανδαλισμένως ἀπεκρίθη:

— "Ἄς μη ὁμιλῶμεν περὶ τούτων, ἀ-

γαπτέ μοι... ὁ Ρουμεστάν εἶναι πνεῦμα

εὐφύες... καὶ ἀκόμη θὰ μεγαλώσῃ."

Ἐν τῷ ἀντιθαλάμῳ τοῦ μεγάρου τοῦ Νουμᾶ, ἐν φιλομονεοντος περὶ τούτων, τὰ ἐπανελάμβανε πολλά χρήματα, ἀλλ' εἰς τοῦτο δὲν ἐπταίειν ὁ Ρουμεστάν. Πλὴν ὅμως ἔζη ως ἀληθῆς παράσιτος πότε ἐδῶ καὶ πότε ἔκει σιτιζόμενος διὰ νὰ μεταδίδῃ τὰς εἰδήσεις του, ὃν οὐδεὶς ἐτόλμα νὰ διαμφισθῇσηρ τὸ κύρος.

— Μάλιστα, κύριοι... "Ἐχω νὰ σᾶς εἴπω κάτι πολὺ σπουδαῖον..."

— Τί λοιπόν;

— Εἶναι πολύ, ἀλλ' ἀληθές.

— Καὶ σὺ δὲν τό... εἴπε καὶ ἀφῆκεν

αὐτὸν διὰ νὰ προσαγορεύσῃ ἀλλους νεωστὶ

προσελθόντας.

Καὶ ὁ κόσμος ἐξηκολούθει ἐρχόμενος εἰς ἐπίσκεψιν τοῦ νέου ὑπουργοῦ. Μεταξὺ τῶν προσερχομένων διέκρινε τις ἀνθρώπους λίαν σημαντικούς φέροντας καὶ εἰδῆσεις περὶ τῆς Βουλῆς, περὶ οὓς ἐσχηματίζοντο ἀλλοι ὅμιλοι χειρονομοῦντες καὶ φωνάζοντες, ἐν οἷς καὶ πολλαὶ περίεργοι γυναικεῖς. Πανταχοῦ δὲ ἦκουε τις: «Τί ἀνθρωπος, τί ἀνθρωπος!»

Ἐν τινὶ γωνίᾳ ὁ γέρων Μπεσοῦ καθηγῆτης εἰς τὸ Κολλέγιον τῆς Γαλλίας λίαν ἀσχημος ἔχων μεγάλην τὴν ρίνα χωμένην κυριολεκτικῶς εἰς τὰ βιβλία ἐλάμβανε σημειώσεις διὰ νὰ συζητήσῃ περὶ Ρουμεστάν καὶ τῆς ἐπιτυχίας του.

(Ἐπεται συνέχεια.)

ΙΔΕΑΙ ΚΑΙ ΕΝΤΥΠΩΣΙΕΙΣ

Καὶ ὁ ίππος εὐπρόσδεκτος ἀνήρ εὔρι-

σκει μειδίαμα παρ' αὐτῷ τῇ ψυχροτέρᾳ τῶν γυναικῶν· διότι καὶ η μὴ δυναμένη ν' ἀγαπήσῃ ἡμᾶς, συμπαθεῖ ἐν τούτοις τι ἔξ ἡμῶν: Τὴν ἐπιθυμίαν μας.

Αἱ γυναικεῖς φθάνουσιν εἰς ὑψηλότερον ἡμῶν ηθικὸν μεγαλεῖον, πλὴν πίπτουσι ταχύτερον καὶ βαθύτερον εἰς τὴν ἀδυσσον· ἔχουσι περισσότερον ἡμῶν πάθος, πλὴν οὐδὲν αἰσθημα τιμῆς.

Τὸ πάθος φέρει ἡμᾶς ταχύτατον, οὐδεμίας ἔχον ἀνάγκην βοηθείας.

“Η ἐλπίς εἰναι ως δικτερινὸς οὐρανὸς: οὐδεμία γωνία αὐτοῦ εἶναι τοσούτῳ σκοτεινή, διότε διπλένων διθαλαμὸς νὰ μὴ ἀνακαλύψῃ τινὰ ἀστέρα.

Ο. ΦΕΓΙΕ.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΞΕΝΗΤΙΑ. — ΔΥΟ ΣΟΝΝΕΤΑ

I

Κόρη ἀφράτη μὲ στήθια σὰν τὸ γάλα, Μ' ὀλόξανθα μαλλιά, σὰν τὸ χρυσάφι, Μὲ μάγουλα π' ὁ "Ερωτας τὰ βάφει Ρόδισμα οὐράνιο ραίνοντας μιὰ στάλα;

Σὰν κ' ἐσένα δὲν εἶναι πλάσματ' ὅλλα, Σὲ λαχταρῶ σὰ διψασμένο ἀλάφι. Νὰ τ' ἀγαπήσω ἡ Νοῖρα μου τὸ γράφει Τὰ διό σου μαῦρα μάτια τὰ μεγάλα.

“Εσ' εἰσ' η εύτυχια μου, ἐσύ τὸ φῶς μου· Πῶς θὰ ιδῶ 'ς τὴν ζωὴν μου τέτοιο θᾶμα Ποτὲ δὲν τὸ ἐφαντάσθη διογισμός μου.

Νὰ μὴ σ' ἀπαρνθῶ σοῦ κάνω τάμα· "Ελλα! Χαρές καὶ βάσανα τοῦ κόσμου Χεροπιασμένοι θὰ περνᾶμε ἀντάμα.

II

Πάλε σκορπάει τῆς "Ανοιξης τ' ἀγέρι 'Σ τὴν πλάσι μυστικῆς ἀγάπης γλύκα. Σὰ νύφην γῆ γῆ ποδοχει ἀμετρ' ἀνθη προΐκα Λάμπει ἐν φιλομονεοντος τῆς αὐγῆς τ' ἀστέρι.

Πεταλοῦδες πετοῦν ταῖρι μὲ ταῖρι· "Εδῶ βουτεῖς μελισσα, ἐκεῖ σφῆκα· Τὴν φύσιν 'ς τὴν καλὴ τῆς ωρα βρῆκα, Λαχταρίζει ζωὴν σ' ὅλα τὰ μέρη.

Κάθε μοσκοβολιὰ καὶ κάθε χρῶμα Κάθε ποιλιοῦ κελάτιδημα ξυπνάει Πόθο 'ς τὰ φυλλοκάρδια μου κ' ἐλπίδα,

Νὰ σοῦ ξαναφίλησω τ' ἀγιο χῶμα, Νὰ ξαναϊδῶ καὶ τὸ δικό σου Μάν "Ουροφή μου, καλὴ, γλυκειά Πατρίδα!

Λ. ΓΡΑΙΚΟΣ.

ΕΝ ΒΟΥΛΓΑΡΙΑ

τὴν γενικὴν ἀντιπροσωπείαν τοῦ "Αττικοῦ Μουσείου" καθ' δόλον τὸ κράτος ἀνέλαβεν διγωστὸς δόλιος καὶ διεργονεύς τοῦ "Ελληνικοῦ Προξενείου" Φιλιπποπολέως κ.

ΔΑΜΙΠΡΟΣ ΕΝΥΑΔΗΣ

πρός δὲν δέον νὰ ἀπευθύνωνται πᾶσαι αἱ αἰτησεῖς.

Γνωρίζομεν δὲ τοῖς κ. κ. συνδρομῆταῖς ἡμῶν διτι αἱ ἀποδείξεις αἱ φέρουσαι τὴν υπογραφὴν καὶ σφραγίδα τῆς διενθύνσεως νὰ μὴ πληρωθῶσιν, ως ἀκυροί, εἰμὴ μόνον αἱ ὑπὸ τοῦ κ. Λ. Ἐνυάλην ἐκδιδόμεναι καὶ φέρουσαι τὴν υπογραφὴν αὐτοῦ.